

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 17. grudnia 1913.

Treść: (Nr 255—258.) 255. Rozporządzenie, dotyczące podziału przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczności. — 256. Obwieszczenie, którem ogłasza się przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych. — 257. Rozporządzenie o czasowym skróceniu przygotowawczej służby sędziowskiej. — 258. Rozporządzenie, dotyczące rozpoczęcia działalności Dyrekcji poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karyntyi.

255.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 1. grudnia 1913,

dotyczące podziału przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczności.

Na zasadzie § 14. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z roku 1888, o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych wypadków, zarządza się po wysłuchaniu przybocznej Rady dla spraw ubezpieczenia, co następuje:

§ 1.

Podział przedsiębiorstw żeglugi morskiej, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia po myśli art. I. ustawy z dnia 11. lutego 1913, Dz. u. p. Nr. 25, z wyjątkiem przedsiębiorstw rybołówstwa morskiego, na klasy niebezpieczności, winien być przeprowadzony na czas od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia

1914 według dołączonego podziału na klasy niebezpieczności.

§ 2.

Przy zaliczaniu poszczególnych przedsiębiorstw do klas niebezpieczności i stóp procentowych niebezpieczności stosuje się postanowienia § 1., ustęp 2., oraz §§ 2. do 8. i 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 117.

§ 3.

Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do klas niebezpieczności i stóp procentowych niebezpieczności należy o ile możności postępować w porozumieniu z władzami rejestrowymi, zwłaszcza zaś wtedy, jeżeli zakład ubezpieczenia uzna podwyższenie niebezpieczności albo podda w wątpliwość podniesione przez przedsiębiorcę zmniejszenie niebezpieczności.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1914.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Podział przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczności.

I. Przedsiębiorstwa, używające statków morskich (z wyłączeniem statków, służących za przynależność innego statku).

	Klasa niebezpieczności
1. Statki do żeglugi dalekiej	
<i>a)</i> parowce	VIII
<i>b)</i> statki żaglowe	VIII
2. Statki do wielkiej żeglugi nadbrzeżnej	
<i>a)</i> parowce	VII
<i>b)</i> statki żaglowe	VII
3. Statki do małej żeglugi nadbrzeżnej	
<i>a)</i> parowce	VII
<i>b)</i> statki żaglowe (o pojemności większej niż 50 ton brutto)	VII
<i>c)</i> łodzie motorowe	VII
Oznaka mniejszej niebezpieczności przy pozycjach 1—3: urządzenie statku do służby dla podróży, przy czem miarodajne znaczenie ma mniejsza lub większa ilość personelu, używanego do służby w kajutach i w kuchni.	
4. Jachty, służące dla przyjemności i do celów sportu	
<i>a)</i> poruszane parą	VII
<i>b)</i> poruszane motorami	VII
<i>c)</i> poruszane żaglami	VII
5. Statki o pojemności, wynoszącej najwyżej 50 ton brutto (nie poruszane ani parą ani innymi motorami)	
<i>a)</i> służące do przewozu podróżnych	V
<i>b)</i> służące do przewozu towarów	VII
6. Statki, służące do celów szczególnych (bez względu na wielkość i środki poruszania)	
<i>a)</i> statki, służące do służby portowej i nadzorczej, do badań, statki szkolne itd.	VI
<i>b)</i> holowniki	VIII
<i>c)</i> barki parowe	VIII
<i>d)</i> lichtańce	VIII

II. Inna służba na statkach.

7. Utrzymywanie w dobrym stanie statków, roboty około zaopatrzenia i rozzebrania	VIII
8. Naładowywanie i wyładowywanie (także zabieranie opału)	XII
9. Przytwierdzanie linami	VI

III. Przedsiębiorstwa pokrewne.

10. Doki pływające, zórawie pływające, kafary pływające itp.	VIII
11. Służba ratunkowa i ochronna	VII
12. Nadzorowanie, oświetlanie i utrzymywanie w odpowiednim stanie wód tutejszokrajowych, służących do żeglugi morskiej	VI

256.**Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 12. grudnia 1913,**

którem ogłasza się przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, ogłasza się poniżej wydane przez c. k. Główną Komisję miar i wag a co do należytości zatwierdzone przez Ministerstwo robót publicznych przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

Przepisy te nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia: równocześnie uchyla się moc obowiązującą przepisów, ogłoszonych obwieszczeniem ministeryalnym z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 143, co do wag dla paczek pocztowych.

Trnka whr.

Przepisy,

dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachyłowych, przeznaczonych wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

I.**Ustrój wag.**

Wagi nachyłowe dopuszcza się do urzędowego sprawdzenia i uwierzytelnienia dla wyłącznego użytku w c. k. urzędach pocztowych, o ile odpowiadają one następującym przepisom:

1. Wagi muszą mieć siłę dźwignania co najmniej 20 kg.

2. Najmniejszy odstęp w podziałce nie może wynosić więcej jak 100 g, dopuszczalną jednak jest także dokładniejsza podziałka. Kreski podziałki muszą być wyraźnie widoczne i oddalone jedna od drugiej co najmniej na 1 mm. Każdą kreskę, oznaczającą kilogram, należy odpowiednio przedłużyć i oznaczyć wyraźną liczbą. Kreski podziałki, odpowiadające połowom kilograma, winny być dłuższe niż kreski podziałki, odpowiadające dziesiątym częściom kilograma, a krótsze niż kreski, oznaczające kilogramy.

3. Mechanizm wagi musi być tak osłonięty skrzynką, aby po umieszczeniu znaczków stempla na czterech odpowiednio przysposobionych główkach śrub, względnie po przymocowaniu odpowiednich plomb nie można go było ze skrzynki wyjąć bez naruszenia znaczków stempla.

4. Pod wycięciem w skrzynce, przez które widać podziałkę, należy umieścić tarczę z napisem:

Pocztowa waga pakunkowa

siła dźwignania . . . kg

Połączenie tej tarczy z skrzynką wagi musi się także zabezpieczyć przez ostemplowanie.

5. Zresztą muszą wagi te odpowiadać przepisom, ogłoszonym co do tego rodzaju wag nachyłowych obwieszczeniami ministeryalnymi z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. 142, dnia 17. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 200, z dnia 13. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 147, i z dnia 17. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 210.

II.**Organ cechowniczy, sprawdzanie i stemplowanie.**

6. Do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania pocztowych wag pakunkowych uprawniony jest każdy urząd cechowniczy, upoważniony do cechowania wag: odnośną czynność urzędową należy jednak aż do dalszego zarządzenia przedsiębrać w miejscu ustawienia wagi.

7. Przy cechowaniu tych wag należy się stosować do postępowania, określonego w instrukcjach dla sprawdzania wag nachyłowych w ogólności (por. Dziennik rozporządzeń w sprawach cechowniczych Nr. 128., 135. i 145.).

Przytem można wagę ostemplować tylko wtedy, jeżeli różnica między tem, co waga pokazuje, a tem, co pokazywać powinna, wynosi przy wszystkich obciążeniach między 0 a najwyższym dopuszczalnym ciężarem najwyżej 100 g; ta granica błędów nie może być przekroczona także przy kilkakrotnem położeniu tego samego ciężaru na rozmaitych miejscach pomostu.

8. Stemple umieszcza się na główkach śrub względnie na plombach (por. poprzedni punkt 3.) oraz w miejscach, przeznaczonych do zabezpieczenia tarczy z napisem (por. punkt 4.), a na jednym z stempli, umieszczonych na tej tarczy z napisem, należy umieścić także liczbę, określającą rok; jeżeli jest osobna tarcza z napisem w celu uwidocznienia plynu, użytego jako środek thumiący, musi się tak tę tarczę jak i położenie kreski napętnienia zabezpieczyć stemplami.

III.

Należytości za ocechowanie.

9. Za ocechowanie względnie sprawdzenie bez ostemplowania należy uiszczać należytości, określone dla sztrasburskich wag pomostowych o tej samej sile dźwignia.

10. O ile w taryfie przewidziano dla pewnych przypadków uwolnienie od należytości lub ich zmniejszenie (por. uwagi wstępne do taryfy należytości cechowniczych punkt 2., ustęp 2., Dz. u. p. Nr. 171 z roku 1872, oraz rozporządzenie ministerjalne z dnia 8. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 226 i 227), przyznaje się je także przy sprawdzaniu względnie uwierzytelnianiu pocztowych wag pakunkowych.

11. W świadectwie ocechowania (formularz VI. g) należy zamiast

dziesiętne
setne wagi pomostowe“

pismem ręcznym wstawić

pocztowa waga pakunkowa
„ numer fabryczny . . .

IV.

Ponowne cechowanie.

12. Pocztowe wagi pakunkowe podlegają peryodycznemu cechowaniu ponownemu przed upływem każdych dwóch lat oraz ponownemu cechowaniu w razie utraty zdolności do użytku.

13. Przy cechowaniu ponownym obowiązują co do granic błędów wartości, przepisane dla pierwszego cechowania.

Wiedeń, dnia 8. listopada 1913.

C. k. Główna Komisja miar i wag:

Lang wlr.

257.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 12. grudnia 1913**

o czasowym skróceniu przygotowawczej służby sędziowskiej.

Na zasadzie § 1. ustawy z dnia 6. kwietnia 1910, Dz. u. p. Nr. 69, o czasowym skróceniu przygotowawczej służby sędziowskiej rozporządza się:

Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 6. kwietnia 1910, Dz. u. p. Nr. 70, przedłuża się dla okręgu Sądu krajowego wyższego w Tryeście do dnia 31. grudnia 1914.

Hochenburger wlr.

258.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 13. grudnia 1913,**

dotyczące rozpoczęcia działalności Dyrekcyi poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karyntyi.

Dyrekcya poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karyntyi, utworzona na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. września 1912, Dz. u. p. Nr. 195, ma rozpocząć swoją działalność w dniu 1. stycznia 1914.

Schuster wlr.